

zda se následkem změny žaloby není obávati značného stížení nebo průtahu jednání. Nelze ovšem předbíhati věcnému rozhodnutí prvního soudu a vycházeti z předpokladu, že byl by první soud o původní žalobě rozhodl bez připuštění důkazů a jest proto posouditi věc bez ohledu na to, po formální stránce jen srovnáním, zda při změně žaloby by bylo došlo prováděním nově nabídnutých důkazů ke značnému stížení neb k průtahu jednání. Na stížení jednání nelze za tohoto stavu souditi. A o průtahu nelze mluvit, poněvadž o skutečnostech, z nichž po změně žaloby zažalovaný nárok se odvozuje, byli vedeni již svědci jako o tvrzení původním.

Čís. 11671.

Na sudišti společenství v rozepři (§ 93 j. n.) lze žalovati jen společníky podle § 11 čís. 1 c. ř. s. Nespadá sem případ, domáháno-li se proti jednomu spolužalovanému náhrady škody z jeho přímého, vlastního zavinění, proti druhému spolužalovanému pak z důvodu § 1315 obč. zák.

(Rozh. ze dne 14. května 1932, R I 349/32.)

Žalobce domáhal se náhrady škody na Václavu V-ovi, ježto zavinil požár žalobcova auta při plnění benzinem, a na firmě N., jejímž byl V. zřízencem, ježto si zvolila k obstarávání svých věcí nezdatnou osobu. Žalobu zadal žalobce na krajském civilním soudě v Praze, v jehož obvodu měla firma N. své sídlo, v jehož obvodu však nebydlel žalovaný Václav V. Námitce místní nepřislušnosti ohledně žalovaného Václava V-a soud první stolice vyhověl a žalobu proti tomuto žalovanému odmítl, ježto tu není podmínek pro společenství v rozepři. Rekursní soud zamítl námitku místní nepřislušnosti. Důvody: Žalobce se domáhá náhrady škody na obou spolužalovaných z nedovoleného činu, proti žalovanému Václavu V-ovi proto, že počal čerpat benzin, nepřesvědčiv se, zda hadice je řádně vložena do nádržky, a že klidně přihlížel požáru a nesúčastnil se hašení. Jde tedy u obou žalovaných o společně předsevzaté nedovolené jednání, a jsou oba žalovaní podle tvrzení žaloby se stejného skutkového a právního důvodu zavázáni (§ 11 čís. 1 c. ř. s.) — takže jest tu pak příslušnost společenství ve sporu podle § 93 j. n.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Není pochyby o tom, že podle § 93 j. n. lze žalovati na sudišti společenství v rozepři jen ony společníky, kteří jsou podle § 11 čís. 1 c. ř. s. buď vzhledem ku předmětu rozepře v právním společenství anebo jsou z téhož skutkového a právního důvodu zavázáni. Onen případ nepřichází v souzené právní rozepři vůbec v úvahu, ale není tu ani případu druhého. Po skutkové stránce je sice jedna složka oběma žalovaným společná, totiž ta, že žalovaný Václav V. nevložil hadici ke stáčení benzínu řádně do nádržky auta, čímž prý prokázal svou nezdatnost.

Avšak právní důvod je různý. Neboť nárok proti Václavu V-ovi odvozuje žalobce z přímého, vlastního zavinění V-ova podle §§ 1295, 1297 obč. zák., kdežto proti žalované firmě N. zakládá žalobce svůj nárok na zavinění třetí osoby, za niž firma N. ručí, poněvadž si prý v ní zvolila osobu nezdatnou k obstarávání svých věcí (§ 1315 obč. zák.). Může proto s právního stanoviska dopadnouti spor pro každého žalovaného jinak a není proto splněna druhá podmínka § 11 čís. 1 c. ř. s.

Čís. 11672.

Dospěl-li, jednáje o nároku na náhradu škody podle § 1 automobilového zákona, soud k závěru, že řidiče nestihá vina, odpadá otázka, zda si poškozený škodu spoluzavinil.

(Rozh. ze dne 14. května 1932, Rv I 206/31.)

Žalobní nárok proti řidiči automobilu a proti jeho majiteli na náhradu škody podle automobilového zákona neuznal procesní soud první stolice důvodem po právu. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání žalobkyně.

Důvody:

Dovolání opřené o dovolací důvody § 503 čís. 2 a 4 c. ř. s. není opodstatněno. Jde-li o nárok na náhradu škody z provozu silostroje podle § 1 zákona ze dne 9. srpna 1908 čís. 162 ř. zák., musí se soud v první řadě zabývatí otázkou, zda řidič silostroje škodu zavinil. K řešení otázky, zda poškozený spoluzavinil škodnou událost a tím i škodu, dojde teprve, bylo-li zavinění řidiče zjištěno. Dospěl-li však soud k závěru, že řidiče nestihá vina, poněvadž zachoval nejen všechny předpisy pro řízení silostroje a pro jich provoz, nýbrž šetřil i veškeré možné opatrnosti při řízení silostroje, odpadá otázka, zda si poškozený škodu spoluzavinil. Tak je tomu v souzeném případě a jsou proto nerozhodné veškeré výtky dovolání, snažící se odůvodniti jen to, že žalobkyni nemůže býti přičítána 100% vina na jejím úrazu pro její tělesné a duševní nedostatky, nýbrž jen částí menší.

Čís. 11673.

K vadám, pro které jest odepříti příklep podle § 184 čís. 2, 3, 4, 6 a 7 ex. ř., má podle § 186 ex. ř. z úřadu přihlížeti i rekursní soud, předpokládajíc, že o nich nabyt vedomosti opravným prostředkem podle zákona přípustným, nikoliv pochybeným, pokud se týče opozděným nebo podaným osobou, již nepřisluší právo k rekursu. Účastníku, jenž nebyl při dražebním roku přítomen, ač byl o dražbě řádně zpraven, nepřisluší právo k rekursu proti usnesení o příklepu.

(Rozh. ze dne 14. května 1932, R II 147/32.)